

moksleivis

10 69

J. Juknevičiaus nu-
traukoje — „FAVORITAI“.
Apie juos skaitykite 13-ame
puslapyje.

IR GARSAS, IR SPALVA

Su gitaromis mudu susipažinome jau seniai, nuo mažų dienų, atostogaudami prie puikaus Širvenos ežero Biržuose. Mat, senelių namuose buvo gitara. Ten ir pamégome gitarų stygų garsus. Bet paprasta gitara greitai įgriso, ir émémē daryti elektrines. Tuo metu abu jau šiek tiek orientavomés radijo technikoje, kino technikoje ir foto optikoje. Mat, Vilniaus Jaunujų technikų namuose lankémē foto būrelį kursus, abu suspéjome įsigyti siaurajuočio kinoprojektoriaus kinomechaniko teises, o nuo 1963 metų iki šiol lankome radiotechnikų būrelį prie Vilniaus Pionierių Rūmų. Su savo radiotechnikos darbais dalyvavome respublikinése (1965, 1966, 1967 m.), Vilniaus miesto vaikų kūrybos (1966 m.), I-oje respublikinéje mokinijų kūrybos (1967 m.), Respublikinéje Liaudies ūkio pasiekimų (1967 m.) ir Visasąjunginéje Liaudies ūkio pasiekimų (1968-69 m.) parodose. Už eksponatus keletą kartų buvome apdovanoti I, II ir III laipsnio diplomais.

Šviesos muzika pradéjome doméitis nuo 1966 metų, kai jau turéjome elektrines gitaras ir kitą joms reikalingą aparatúrą. Tada mums kilo noras pabandyti įjungti magnetofoną per specialius filtrus į šviesos muzikos aparatą. Buvo įdomu sužinoti, kas išeis, o jeigu pasiseks — pirmajį savo ansambluko pasirodymą lydëti šviesos muzika. Bet pirmajį pasirodymą teko kiek atidéti; nes prieiké padidinti šviesos muzikos aparato galimygm, kad jis pajégtų aptarnauti visas keturių gitaras.

Ir štai — naujametinis karnavalas mokykloje. Atsiveria uždanga. Žiūrovų salé atrodo kaip tamši bedugnė. Su pirmaisiais akordais sužibéjce vaivorykštémis spalvų pluoštai... Melyna šviesa ryškiai apšvieté soline gitara grojantį broli Gintautą. Žalia šviesa — mane, grojantį akompanuojančią gitara. Raudona šviesa nutvieské bosine gitara grojantį mūsų draugą dešimtoką Arūną Siesartį ir geltona šviesa — mušamujų „šeimininką“ Arvydą Stakulį. Gitaros garsų ir šviesos spalvų

žaismas mūsų ansambluko fone esančioje scenos sienoje iš karto sužavéjo salę. Tai buvo pirmas mūsų pasisekimas. O kaip seksis toliau?

Po pirmo išstojimo mūsų ansambluko dalyviai nutaré dar patobulinati gitaras ir visą garsų stiprinimo aparatúrą. Kartu, žinoma, nutaréme gerinti grojimo techniką ir plésti repertuarą. Mudu su broliu vél émémés darbo. Aparatūros schemų tobulinimas ir aparatu montavimas pareikalavo nemaža laiko. Teko atsisakyti ne vienos pramogos. Bet atpildas buvo naujai pagamintos, raudonai nulakuotos gitaros, kurios beveik niekuo nesiskyré nuo fabrikinių. Reverberatorių pagaminome iš magnetofono „Aidas“, pagrindinai ji rekonstruodami: padvigabinome radiojo lempų skaičių ir patrigabinome galvučių skaičių. Šio aparato pagalba ansamblukas pasieké erdvino garsų skambéjimo efektą. Kartu jis leido sukurti muzikinių garsų aidų kombinacijas. Bet pačios gitaros vis dar mūsų nepatenkino. Todél į gita-

ras įmontavome specialius garsų tembro virpėjimo puslaidininkius generatorius-apribotojus. Jų déka gitaros garsai įgavo naujā skambéjimo tembrą — jie pasdaré panašūs į vargonų garsus. Dar sukūrēme unikalią garsiakalbių kolonélés akustinę sistemą su fiziniu inventoriumi, kurios pagalba pasieké patobulinti bosinės gitaros skambéjimą. Dabar kuriame savos konstrukcijos elektroninius vargonélius.

Elektrinių gitarų ansambluką „pakrikštijome“ „Favoritų“ vardu. Kolektyve dabar penki, žmonés; penktasis groja elektriniu pianinu.

Technikos kliūtys mūsų nebaugina. Mes su draugais jau įgavome pasitikėjimą savo jégomis. Ir groti pramokome. Tik mes labai esame nusiminę, kad respublikos kompozitoriai „kreivai“ žiūri į elektrinių gitarų ansamblius ir nieko mums nerāso.

**GINTAUTAS IR VIDMANTAS
KĒKŠTAI**
Vilniaus 7-oji vid. mokykla

LAUKIAMU SVEČIAI

Karo padarytos žalzdos ne taip greit užgyja žmonių širdyse. Prie savo sūnų kapų galvas nulenka žilaplaukės motinos, artimieji, o taip pat ir visai nepažistami. Visi prisimena kovotojus.

Karo keliai Piotrą Kostromcevą atvedé į Lietuvą. Jis dalyvavo, vaduojant mūsų gimtąjį Pasvalį. Piotras Kostromcevas dirbo mokytoju Abakanovo vidurinéje. 1939 metais bliūliai, bendradarbiai ir moksleiviai jį išlydėjo į Tarybinę Armiją. Piotras kalbėjo:

— Greit susitiksime...

Tačiau susitikti neteko.

Mūsų draugystė su Vologodsko srities Abakanovo vidurinės mokyklos mokiniais užsimenzgė jau seniai. Tiesa, pradžioje susirašinėjome tik su didvyrio broliu, seserim. Vėliau per juos susipažinome su moksleiviais. Jis surinko daug medžiagos apie buvusį mokytoją. O šiemet, mūsų pakviesti, aplanké jo kapą.

Vlada BUJEVIČIŪTĖ
Pasvalio vid. mokykla, XI kl.

Dešimtoko A. PETRAUSKO nuotr.: mūsų svečiai padeda gėles ant Piotro Kostromcevo kapo.

